

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 12. МАРТ 2017, ГОДИНА 18, БР. 26

Св. Старац Пајсије Светогорац: ПОЈЕДНОСТАВИТЕ СВОЈ ЖИВОТ!

Из световног лагодног живота, из благодети овога света, произлази и стрес у свету. Образовање, стресно наметнуто споља, свакодневно одводи на стотине људи (чак и малу децу, која су под стресом) у психоанализе и код психијатра, док многи ти психијатри нити у Бога верују, нити душу признају. Према томе, како је могуће да ови људи помогну душама, када су и сами пуни стреса? Како је могуће човека истински утешити ако он не верује у Бога и у истински живот, у живот после смрти, вечни? Када човек схвати дубљи смисао истинског живота, тада нестаје из њега сав стрес, долази божанска утеха и он се исцељује. ... Људи иду да се смире или помоћу лекова за смирење или преко вежби јоге, док стварни мир, који долази онда када човек задобије смирење, ни не настоје да задобију, а тиме ни божанску утеху. ... Када приметимо човека који у себи носи велики стрес, секирацију и тугу, иако све живо има, ништа му не недостаје, треба да знамо да му недостаје - Бог. ...

Људи су данас стално у некој журби и јурњави. Сад треба да буду овде, после треба да буду тамо, после опет негде другде. И, то је стигло дотле да, како не би заборавили шта све треба да ураде, морају све да пишују. ... Ни себе саме не препознају. Ма, и како да препознају? Да ли човек може да се огледа у мутној води? Бог да ми опрости, али свет је постао права лудница. Људи не мисле на неки другачији живот. Само траже све већа и већа материјална добра. Па, зато и не налазе мир, него само јуре. На срећу, те постоји и другачији живот. Да су људи живели вечно у једном оваквом животу, не би постојао већи пакао, с обзиром на то докле су довели овај живот. ... Једнога дана, свратио је код мене неки лекар који живи у Америци и говорио ми је о животу у тој земљи. Људи су тамо скончали као машине - по цео дан раде. Сваки члан породице мора да има свој аутомобил. Затим, у кући, да би се сви слободно кретали, морају да постоје четири телевизора. И, само дај гас, и ради, ради; и умарају се, али само нека зарађују велики новац, да би после говорили да живе срећно и да су се средили. Али, какве везе има све ово са срећом? Такав живот, пун стреса, уз сталну јурњаву, којој краја нема, не може никако да буде срећан. То је пакао. Шта ће ти живот пун стреса? ...

Када се људи враћају касно /са посла/ и кад су умрени, не треба никако да се присиљавају и да са напетосту читају молитву, већ нека себи, са ра-

умевањем, кажу: “Ако не можеш да прочиташ цело Повечерје, а ти прочитај половину, или трећину”, а следећи пут нека покушају да се не замарају много на послу. Нека се труде, колико могу, са расуђивањем, и нека све поверавају Богу, а Бог ће да учини своје. Ум нека увек мисли на Бога. То је најбоље учење. Ако се /подвиг/ чини са љубављу, човек се томе радује, радује се и Бог због свог трудољубивог чеда. Ако се топи од љубави, из његовог срца тече мед. А, ако се сустеже

од својељубља, мучи се и пати. Један човек, који се својељубиво трудио и стресно упињао док је читао молитве, рекао је: “О, Христe мој, много су Ти тесна та врата! Не пролазим ја туд!” А, да се трудио са смиреношћу, сигурно му не би била тако тесна. Сви они који својељубиво приступају постовима, бдењима итд, муче се и немају никакве духовне користи, зато што ПУЦАЈУ У ПРАЗНО, А НЕ У СТРАСТИ. Уместо да изагнају искушења, примају још и већа, и логично је да наилазе на многе тешкоће у свом труду и да осећају како се гуше од напетости. Они, пак, који се много труде, али уз велико смирење и са великом надом у Бога, њихово срце се радује, а душа лети.

У духовном животу је потребна пажња. Када духовне људе покреће сујета, остаје им празнина у души. Нема пуноте, нема крилате радости у срцу и, што више расте њихова сујета, тим више расте и ова празнина, и још више трпе. Тамо где има напетости и безнађа, тамо је духовни пут клизав. Немојте ни због чега бити напети. Напетост долази од нечастивога. Када уочите напетост, знајте да је ту подвиг свој реп нечастиви. Он никада не удара контру, него, ако код човека постоји неко настројење, он га погура, како би мучио и заварао човека. Нпр. од осетљивог човека чини још осетљивијег. Када си расположен за метаније, он те тера да их правиш много више него што можеш да издржиш. Тако, ако су ти снаге ограничене, осећаш извесну нервозу јер не можеш да их извршиш до краја, те ти тако у наставку ствара напетост... Када, током своје борбе, осећамо напетост, треба да знамо да се не крећемо у пољу Божијем. Бог није тиранин, који би нас гушио. Свако треба да се бори трудољубиво, сходно својим силама, и да гаји у себи трудољубље, како би се у њему развила љубав према Богу. Само тада биће подстакнут на подвиг трудољубљем, и тек ће тада његов труд, тј. метаније, пост и остало, бити чисти изливи љубави, и само ће тако човек напредовати, духовно осокољен. ... Христос је сав Љубав, доброта и утеха, и Он никада не гуши, већ је у Њега изобилан кисеоник, божанска утеха. ... Ако се човек кроз живот креће просто, он се не умара. Ако у њега, макар и малчице, уђе својељубље, он се стиска, како не би начинио какву погрешку, и тако се умара. Није то тако важно. Нека и учини понеку грешку и нека буде изгрђен. ...

Ти, дете моје, пази да не учиниш никакав духовни труд мозгом, већ срцем. Исто тако, да не приступаш ниједном послу без претходног смиреног поверења у Бога, зато што ћеш се, у супротном, другачије борити, мозак ће ти се замарати и нећеш се добро осећати. У агонији се обично крије безнађе. Али, исто тако, агонија долази од гордости...

НАШ ПОДВИГ И ПРИЧЕШЋЕ СУ И РАДИ БЛИЖЊИХ

И подвиг треба да има саборни карактер. Света Евхаристија нема обредни карактер или карактер представе; Литургија не значи само причешћивање, већ и принос нашег бића Богу. *Сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.* Враћајући се у свет, пошто су се претходно молили за тај свет, уносе у њега благодат Духа Светога коју су добили на Литургији и која једина може да изнутра обнови и преобрази и њих и свет. Учешће у Евхаристији је аутентично и испуњено сваким смислом само ако је целокупни подвижнички живот испуњен слављењем Бога и служењем ближњима. Истинском животу у Христу треба да је стран сваки индивидуализам. Истина вере се доживљава у Цркви као заједници, а недоступна је усамљеним појединцима, макар били и велики подвижници.

Проф. др Здравко М. Пено

Једна је ствар мислити и расуђивати о подвижничком животу, а сасвим друга - искусити сам тај живот. Један наш сусед, властелин, током протекле Свете Четрдесетнице, пожелело је да строгим постом самога себе казни за пређашњи немаран живот. Наредио је да му истуцају зрнење, па је онда то зрнење јео са квасом и хлебом. Овом наглом и необичном строгошћу толико је оштетио желудац да лекари током читаве године нису могли да га опораве. Ти си увек размишљала о томе да живиш у скученој келији и уз много лишавања, иако у стварности никада не би могла да живиш на тај начин. Наиме, и у твом пространом дому једва се нашао један угао за смештај болесне старице! Услед наше слабости, телесне и душевне, корисније нам је да се смирујемо и покоримо томе како се ствари развијају, сагласно околностима које нас окружују.

Св. старац Амвросије Оптински

ПРЕПОРУКА АНИМИРАНИХ ФИЛМОВА ЗА ДЕЦУ

На Интернету се могу погледати дивни руски православни анимирани филмови за децу (са српским преводом). Преко YouTube канала, у претраживач треба укуцати: pravoslavni filmovi, а биће понуђен велики број документарних, играних и анимираних филмова. Овога пута, бавићемо се само анимираним филмовима за децу, којој - и у посту и ван њега - треба понудити храну за душу, ум и очи, уз неизоставне разговоре са њима, на теме и догађаје из ових филмова, као и примену њихових моралних, животних и духовних порука на свакодневицу. Препоручујемо изузетне филмове: *Путеводитељница, Свјетлост неугасива, Заштитница, Састанак, Бјекство* (сви у издању Министарства културе Руске Федерације)... На сајту *Христијанче*, такође се налази више анимираних филмова: *Необично путовање Серафиме, Живот Светог Саве, Божићна прича, Растко...* На сајту Саборне цркве, у рубрици *Мултимедија*, подрубрика *Цртани филмови*, можете погледати цртане филмове на библијске теме, старозаветне и новозаветне, о животу Исуса Христа.

У ДРУГОЈ НЕДЕЉИ ПОСТА (ПАЧИСТОЈ) ПРОСЛАВЉАМО:

- 12.(27) Преподобни Прокопије Декаполит; Преподобни Талалеј
- 13.(28) Преподобни Василије Исповедник; Преподобни Јован Касијан
- 14.(01) Преподобномученица Евдокија
- 15.(02) Св. свештеномуч. Теодот Кирињски; Икона Богородице "Државна"
- 16.(03) Свети мученици Евтропије, Клеоник и Василиск
- 17.(04) Преподобни Герасим Јордански
- 18.(05) Св. муч. Конон; Преп. Марко Подвижник; Икона Богородице "Васпитање"

ЉУДИ ГОВОРЕ О... ПОСТУ И ПОДВИГУ ИЗ ЉУБАВИ

Свети оци, подвижници, говорили су да ми нисмо телоубице, већ страстоубице. Пост није борба против тела, као против саздања Божијег. И Христос је имао тело, и Његово Причешће је, такође, плотско. Али, борба треба да буде против изопачености плоти. Свако од нас може спознати и осетити да, ако човек не влада собом, својим телом, он већ постаје роб хране, или пића, или других задовољстава. Почину ствари владати човеком, а не човек стварима. Пад Адамов је био у томе што се није хтео уздржати: када је појео плод, ништа ново није добио. Заповест није била у томе да му запрети да не једе тај плод, као да је у њему нешто отровно, већ да би научио да дисциплинује себе, да би стао на пут подвига. У томе је подвиг слободе и подвиг љубави. Нико осим човека не може то учинити, и зато је он и призван да то учини.

Да би учествовао у слободи и љубави Божијој, човек треба да буде подвижник. Нпр. спортиста, фудбалер, треба да буде подвижник. Он не може да пије и да једе и да ради шта хоће - и да буде добар спортиста. Не може. То је јасно као дан, као сунце. Хришћанин је, пак, још обавезнији да укроти своје тело, како би оно служило (на грчком: *литургисало*), тј. како било у "литургији". А, литургија значи: потпуна, нормална функција заједничарења, заједничка делатност. Када говоримо о Светој Литургији, то је служење људи Богу, али општи смисао те речи је: нормално функционисање свега што је дано човеку. Зато, хришћанин, који приступа покајању, такође упражњава и пост. Треба ради тога постити, а не зато да би просто извршили обавезу или, чак, како неки мисле, заслужили од Бога награду, венац. Никаква жртва која тражи награду - није жртва, већ просто посао који чека плату. Тако могу да размишљају најамници, али не и синови. Христос, када је пошао на жртву ради нас, није тражио од Бога Оца награду за то, већ је пошао из љубави. ... Само љубављу то можемо разумети. У породици или у пријатељству, када постоји љубав, веома је лако одрећи се било каквог задовољства ради другог, то је природна жеља поделити га са другим. У томе се и састоји правилно поимање поста.

Епископ умировљени захумско-херцеговачки Атанасије

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.